

T1

EXPOSICIÓ FOTOGRÀFICA

©pepescoda

ADRIÀ BORRÀS - ALBA RODRÍGUEZ - ÀNGEL ULLATE - CRISTINA SERRA
DAVID OLIETE - FABIÁN ACIDRES - GERARD BOYER - LAIA SOLANELLAS
MONTSE RIERA - PEP ESCODA - RUBÉN PERDOMO

TARRAGONA CONFINADA. LA CIUTAT AMAGADA

TINGLADO 1 del Moll de Costa del Port de Tarragona
Del 13 de setembre al 8 de novembre de 2020

EXPOSICIÓ FOTOGRÀFICA

TARRAGONA CONFINADA. LA CIUTAT AMAGADA

TINGLADO 1 del Moll de Costa del Port de Tarragona

Del 13 de setembre al 8 de novembre de 2020

Organització

Presidència, Direcció de Comunicació i Imatge, Direcció del SAC i Port Ciutat i Fons d'Art del Port de Tarragona

Coordinació i assessorament

Pep Escoda

Obra

©adriaborras • ©albarodriguez • ©angelullate • ©cristinaserra • ©davidoliete • ©fabianacidres • ©gerardboyer
• ©laiasolanellas • ©montseriera • ©pepescoda • ©rubenperdomo

Disseny i muntatge de l'exposició

Centre d'Estudis Marítims i d'Activitats del Port de Tarragona i Direcció de Comunicació i Imatge

Impressió fotogràfica

Estudio Perdomo

Emmarcació

Eduard Virgili

Rotulació

Rètols i pintures El Greco

CATÀLEG

Textos originals

Els seus autors i autores

Disseny i maquetació

Direcció de Comunicació i Imatge

Fotografies

Els seus autors

Edició

Port de Tarragona

Impressió

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert, SA

Tiratge

500 exemplars

Homenatge, memòria i descobriment

“Tarragona Confinada. La Ciutat Amagada” és una exposició no programada, imprevista, sobrevinguda, ja que a finals de 2019, quan es planifiquen les activitats del Moll de Costa, no ens imaginàvem la crisi sanitària i els temps complexos que ens ha tocat viure aquest any. Aquesta exposició fotogràfica és un efecte més de la pandèmia de la covid-19, en aquest cas positiu, perquè de les adversitats sorgeix el testimoni, l'art i el talent dels fotògrafs que hi exposen.

“Tarragona Confinada. La Ciutat Amagada” sorgeix amb per tres raons fonamentals. En primer lloc, és un homenatge als homes i les dones que pertanyen als diversos serveis essencials que, durant l'etapa de major impacte de la pandèmia, van treballar per a tota la societat fins al límit de la força física i sovint pagant un alt preu emocional, personal i familiar. Creu Roja, Assistència Social, cossos de Policia, Protecció Civil, personal sanitari de l'H. Joan XXIII i H. Sant Pau i Santa Tecla, Gerència Territorial ICS Camp de Tarragona, Empresa Municipal de Transports de l'Ajuntament Tarragona, serveis neteja urbana, Club Nàutic de Tarragona, Comunitat Portuària, Confraria de Pescadors, petit comerç, etc., són protagonistes d'aquesta mostra fotogràfica en reconeixement a la seva implicació i dedicació a l'hora de fer front a una amenaça desconeguda i imprevisible amb un esperit de sacrifici i amb una professionalitat que han superat totes les expectatives.

“Tarragona Confinada. La Ciutat Amagada” també és una exposició que vol fixar el record, que vol documentar aquest període de les nostres vides per crear memòria històrica. A la nostra història no existeixen massa esdeveniments amb l'impacte personal, familiar, social i econòmic com aquest i els que sabem els hem conegut a través dels llibres d'història

i les cròniques de segles passats. El que hem viscut, el que estem vivint, formarà part de la nostra història personal, però també figurarà com un fet històric disruptiu que haurà marcat un abans i un després en l'esdevenidor de la nostra societat i del nostre país.

“Tarragona Confinada. La Ciutat Amagada” també és una col·lecció de mirades d'11 fotògrafs molt vinculats a Tarragona sobre el que ha significat el confinament de tota una ciutat durant gairebé dos mesos. Mirades crítiques, mirades introspectives, mirades properes... que han recorregut els carrers, les places i els espais públics mentre la ciutat va romandre amagada per a la gran majoria dels tarragonins i tarragonines. Unes mirades a través de l'objectiu en què la ciutat és protagonista a través de persones, de col·lectius, d'escenes quotidianes i de paisatges que per a quasi tothom han passat desapercebudes.

Aquestes mirades, aquestes fotografies, aquesta exposició es converteixen així en un testimoni, a la vegada personal i col·lectiu, per reviu moments, descobrir espais i recordar, sobretot recordar que malgrat que vivim temps complexos, la nostra societat, la gent, sabrem superar-los treballant junts.

No vull deixar passar l'ocasió per agrair personalment l'entusiasme i el treball dels fotògrafs que participen en aquesta exposició; al Pep Escoda per la seva tasca de coordinació i assessorament; a l'Òscar Vives, responsable del Fons d'Art del Port de Tarragona, per la tasca de planificació i de suport tècnic; i a la Montse Adan, directora de Port Ciutat, i a tot l'equip del Moll de Costa, per la producció d'aquesta mostra.

Josep M. Cruset i Domènech
president del Port de Tarragona

ADRIÀ BORRÀS - Tarragona confinada. La ciutat amagada

Es van obrint els ulls i a la ment, virus i confinament, estic despert, estic viu, com estan la família i els amics? Els truco. El cos em parla, m'escolto, m'emociono; tinc el pis per a mi, és important l'autogestió. Ens necessitem els uns als altres i l'art ens ensenya a mirar el món, així que com a fotògraf decideixo documentar el que està succeint a la meua estimada Tarragona i a casa meua, un altre cop estic salvat. Comparteixo paraules amb els veïns i imatges en xarxes socials, no estic tan sol, ja no em suposa tant d'esforç, m'ajudo de les tecnologies però falten abraçades i el contacte pell a pell. S'inicia el desconfinament i, des del balcó que tantes estones he passat, contemplo que torna l'activitat dels negocis, es prenen mesures, distàncies i mascaretes; sí, aquest any ens han privat de la primavera i de moltes coses més, però tornarem millors.

ALBA RODRÍGUEZ - Tarragona confinada. La ciutat amagada

El coronavirus és la por al contagi.

És l'eliminació de l'espai social més important, el carrer.

Tot i l'estat d'alarma, hi ha persones que prefereixen arriscar-se i sortir a ajudar. La Creu Roja i infinitat de voluntaris reparteixen menjar i medicaments tant a les persones que s'han quedat sense feina com a les persones considerades de risc. Gestionen un centre d'esports reconvertit en refugi per als sensesostre, entre moltes altres tasques.

Però, què ha passat amb aquestes persones invisibles per a la societat ara que tot això ja ha passat?

Mai he tingut por a morir, de ben petita vaig entendre que tots tenim un dia en què hem de deixar alguna cosa i, de vegades, és la vida.

En aquests dies puc olorar la por, i el que passa és el que realment ens hauria d'espantar.

Hem de tenir por d'estar a casa sols i no ser capaços de besar a aquells que estimem.

Hem de tenir por d'obeir sense saber cap a on anem.

Hem de tenir por de preocupar-nos pels nostres aliments quan hi ha moltes persones que ja no poden menjar.

Hem de tenir por només de reaccionar quan les coses ens passen a prop.

Hem de tenir por d'aixoplugar els indigents per por que ens infectin.

Això ens hauria d'espantar, no la mort.

ÀNGEL ULLATE - Tarragona confinada. La ciutat amagada

Situacions com la de la covid-19 et fan pensar. Reflexionar sobre les coses importants. Valorar la salut i el temps amb els teus. Desitjar la fortuna, però no la dels diners. Gaudir d'una cervesa com si fos l'última. Perquè tots sabem que la primera no agrada a ningú.

En algun moment tots hem tingut por. Perquè el que és desconegut crea molta incertesa i la falta de seguretat ens provoca dubtar de quasi tot.

Ara bé, tot i la por i els dubtes m'agrada pensar que la covid-19 és una pel·lícula d'aquelles que quan surts del cinema dona per conversar durant hores amb aquells que l'han vist. Converses que et fan replantejar els hàbits del dia. Dies que possiblement funcionàvem amb el pilot automàtic.

Això sí, encara no ha acabat i tinc la sensació que estem veient la pel·lícula i fins que no arribi a la seva fi no en traurem la moralitat moralina.

CRISTINA SERRA JUNCOSA - Tarragona confinada. La ciutat amagada

Cap dia és igual a un altre,
les petites coses marquen la diferència.
El dia transcorre dins de casa,
i la casa és el nostre món.
L'espai es transforma segons el nostre joc,
i la imaginació ens permet anar a la platja, a la
muntanya, de concert
i, fins i tot, al tastet de Sant Jordi.
És com viatjar sense sortir de casa.
Jugar, jugar i jugar...
i, de tant en tant, recollir per tornar a començar.

DAVID OLIETE - Tarragona confinada. La ciutat amagada

Dies d'aturar-se, de saber valorar i de saber reconèixer. D'admirar la valentia i copsar les pors. D'adonar-nos de la nostra pròpia fragilitat i de qüestionar-nos tot allò que creïem per sempre. De veure en primera persona la preocupació i el talent d'incansables professionals de casa nostra. De copsar uns mateixos instants, iguals per a totes i tots, però infinitament diferents alhora. D'imaginar-nos com recordarem aquests mesos i de desitjar que imatges com aquestes serveixin per fer-nos millors. Dies de desaprendre per a tornar a aprendre.

FABIÁN ACIDRES - Tarragona confinada. La ciutat amagada

Avui sortir a treballar serà diferent.

Ens han dit que ens hem de protegir, d'una cosa que no podem veure ni olorar, una cosa que ataca en silenci.

Justament el silenci és el meu company de feina, aquests dies. Em sorprèn el so de les meves passes trepitjant els carrers buits. El so de la meva respiració accentuat per la mascareta que tapa la meva cara.

Per la carretera no em creuo amb ningú. Sento que estem vivint una situació realment estranya i molt trista.

La meva missió és, malgrat tot, sortir i documentar aquest estat d'excepció, per a tota la gent que està confinada i no pot veure el que passa a fora.

Sóc els ulls dels confinats.

Avui l'exèrcit ha canviat els fusells per lleixiu i draps. Avui els sanitaris han canviat la vida de tots per la seva dignitat.

Tocar ferro amb guants, fer petons virtuals, mantenir la distància, avui la normalitat és nova.

GERARD BOYER - Tarragona confinada. La ciutat amagada

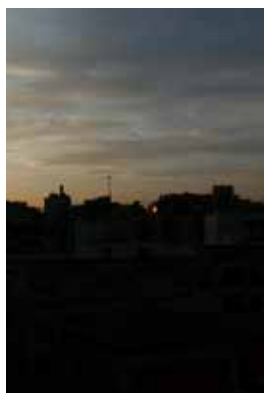
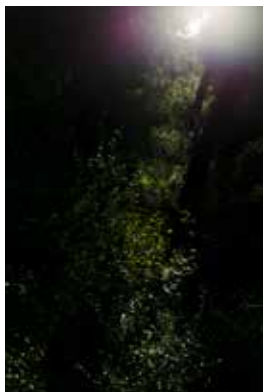

El meu pare em deia sovint, 'la família som els de casa'.

Una cosa tan senzilla com potent, que ha anat ressonant durant els anys, i ara té un significat encara més intens, perquè l'instint de protecció s'accentua en situacions adverses.

T'acostumes a les videoconferències, a assimilar que el que és real ha canviat.

Veus que tot no ha anat bé, ni anirà bé, per molt que ho repetim, però la vida continua, i el refugi són els teus. Segueixes prenent aquell pols al dia a dia, intentant no defallir, pensant en la música de les sirenes dels vaixells que retronaven cada tarda, a la mateixa hora, sabedors, de ser aquella última llum on molts ens agafàvem cada nit.

LAIA SOLANELLAS - Tarragona confinada. La ciutat amagada

Silenci. És la paraula que defineix totes les imatges de la pandèmia. Silenci present, silenci absent, silenci propi, silenci comunitari. Ningú ens esperava tan fràgils. Jo no m'esperava tan fràgil. No sabia que amb un copet al lloc indicat ens trencaríem en mil bocins d'una forma tan irreparable que ara sembla inimaginable la recuperació. Que els enyors ens sortirien dels racons més inesperats i que alguns ens serien incomprensibles. Mentre camino entre deserts d'asfalt, amb aquest silenci que pesa com una llosa i que només es trenca pel so del meu obturador, veig les finestres d'algunes cases que llencen missatges d'esperança amb arcs de Sant Martí que asseguren que «tot anirà bé», si és que encara pot anar alguna cosa bé...

MONTSE RIERA - Tarragona confinada. La ciutat amagada

Sense tenir temps ni consciència, de cop em vaig trobar confinada a casa meva. Era una sensació molt estranya i no sabia com prendre-m'ho. Per passar el temps i com que només podia sortir per comprar el més necessari i llençar les escombraries, vaig començar a remenar el meu arxiu fotogràfic per publicar una imatge cada dia al meu Instagram. Avorrida ja de tantes imatges antigues, el dia 33 del confinament vaig decidir fer fotos del meu entorn, sobretot de la terrassa comunitària. Això em va ajudar a suportar aquella anòmla i solitària situació. Al cap d'un mes i mig, ja podíem sortir a caminar i va ser quan vaig començar a fotografiar gent portant mascaretes, tot un símbol que mai oblidarem. Em sentia una mica més lliure i amb moltes ganes de gaudir de la fotografia al carrer. Finalment i sortosament, uns dies després, vaig tenir l'oportunitat de fer un reportatge fotogràfic per a aquesta exposició sobre la neteja i desinfecció en temps de la covid-19. Realment, la fotografia va ser la meva gran aliada en aquells dies tan insòlits.

PEP ESCODA - Tarragona confinada. La ciutat amagada

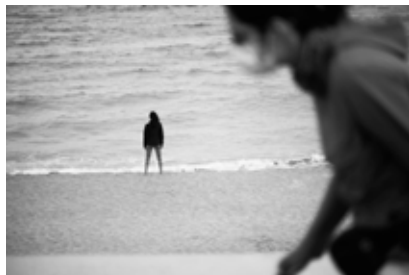
Estic sol, confinat, surto a comprar els productes bàsics i només veig imatges que em queden a la retina, en arribar a casa reflexiono molt sobre el que està passant, em genera preguntes, em costa d'entendre, fins i tot a la nit quan em poso al llit i tanco els ulls, és com una projecció de diapositives, que no em deixa dormir... l'endemà, penso que la meua responsabilitat com a fotògraf és documentar el que veig, una Tarragona deserta, desconeguda, el silenci que impregna el meu interior d'emocions fins i tot desconegudes que em costen de pair. Solitud, molta solitud... camino i només escolto el batec de les ales dels coloms, hi ha moments que tot sembla una ficció, però si més no, és la realitat, la realitat d'un virus desconegut de la covid-19 que ens ha canviat la vida... i ara, editant les fotografies, reconec que si no aprenem la lliçó, aquesta serà la darrera oportunitat que ens doni el planeta Terra.

RUBÉN PERDOMO - Tarragona confinada. La ciutat amagada

Ara, després de passar els dies mirant la vida a través de la finestra, podem tornar a travessar la porta i viure en primera persona la incertesa d'una nova realitat. El barri torna a omplir-se de veïns i veïnes. Alguns d'aquestes persones, ara, anònimes per una mascareta que dificulta relacionar-nos i ens fa mirar més intensament els ulls per buscar l'ànima que està darrere d'un rostre ocult. Desitjo que la pandèmia sigui un exemple de col·laboració global per vèncer a altres desafiaments de la humanitat: la desigualtat, els canvis climàtics, la intolerància, el racisme i les seves polítiques d'exclusió.

FRAGILITAT DISTÀNCIA SILENCI SANITAT

TARRAGONA CARRERS CONTAGI VOLUNTARIAT

MASCARETES OBEIR

SIRENES TREBALL INFECTAR ESTIMAR

VIDEOCONFERÈNCIES VIDA

AMICS VIRUS APLAUDIMENTS

MORT ESPERANÇA BALCONS NETEJA

CONFINADA TRISTOR SALUT

FAMÍLIA MENJAR MEDICAMENTS NORMALITAT

SENSESOSTRE SOLITUD COVID-19 AMAGADA GUANTS

DESINFECTAR ESSENCIAL MESURES LLEIXIU

TELETREBALL POR PANDÈMIA

ABRAÇAR CIUTAT CORONAVIRUS PROTESTES

Agraïments:

A totes les persones i entitats que han participat en fer realitat aquesta mostra fotogràfica

Amb la coordinació i assessorament de Pep Escoda

Patrocinadors del programa d'actes en commemoració del 150 aniversari del Port de Tarragona:

HORARIS DE LES EXPOSICIONS

D'ABRIL A SETEMBRE

De dimarts a dissabte, de 10 a 13 h i de 17 a 20 h
Diumenges i festius, d'11 a 14 h

D'OCTUBRE A MARÇ

De dimarts a dissabte, de 10 a 13 h i de 16 a 19 h
Diumenges i festius, d'11 a 14 h

Tel. 977 259 400 - ext. 1109
exposicions@porttarragona.cat

porttarragona.cat